

מ"י 28561/01/20 - מדינת ישראל נגד שגית אוסעדון אבי אוסעדון

בית משפט השלום באשקלון

מ"י 28561-01-20 מדינת ישראל נ' אוסעדון

מ"י 28520-01-20

תיק חיצוני: 223465/2019

בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא נועה חקלאי
מבקשת מדינת ישראל
נגד
משיבים שגית אוסעדון אבי אוסעדון

החלטה

1. המשיבים נעצרו ביום 13.1.2020 במסגרת חקירת פרשיה שעסקה בביצוע עבירות בניגוד לחוק איסור הלבנת הון, חוק המאבק בארגון פשיעה, חוק מע"מ, פקודת מס הכנסה, קשירת קשר לפשע, קבלת דבר במרמה ושימוש במסמך מזויף.
 2. מעצרים של המשיבים הוארך מעת לעת, וביום 19.2.20 לאחר 33 ימי מעצר, שוחררו המשיבים, בתנאים מגבילים עליהם הסכימו הצדדים. חלק מהתנאים כבר אינם בתוקף.
 3. בחלוף 180 ימים הוארכו התנאים המגבילים למשך 180 יום נוספים. בחלוף 180 הימים הנוספים, בהחלטתי מיום 21.2.21 הוריתי על הארכת התנאים למשך 90 יום נוספים, ועד ליום 14.5.21. אחד התנאים שהוארכו ועודנו בתוקף, הוא התנאי האוסר על המשיבים לעסוק בתחום נשוא החקירה.
 4. על ההחלטה מיום 21.2.21 הגישו המשיבים ערר לבית המשפט המחוזי בבאר שבע, בתיק עמ"י 15996-03-21.
- בדיון בערר שהתקיים ביום 17.3.21 ביקשו המשיבים להציג לערכאת הערר חלופה חדשה הכוללת מתווה העסקה שיאפשר למשיבים לעסוק בתחום נשוא החקירה.
- כב' השופט ואגו אשר דן בערר קבע כי כיוון שהמשיבים מבקשים להציג חלופה אחרת ושונה מזו שהוצעה ונדחתה בעבר, יש לבחון את החלופה החדשה בבית משפט קמא.

5. בהתאם להחלטת ערכאת הערר, התקיים בפני דין ביום 8.4.21.

אלא שבתחילת הדיון, בטרם הוצגה בפני החלופה החדשה, טען ב"כ המשיבים כי דינם של כל תנאי הערובה להתבטל, שכן מאז מעצרים של המשיבים ביום 13.1.20 ועד למועד הדיון חלפו למעלה מ- 450 יום וטרם הוגש כתב אישום.

6. לשיטתו, הגם שטרם חלפו 450 ימים מאז המשיבים שוחררו בערובה, (450 ימים יחלפו ביום 14.5.21) הרי שאם לוקחים בחשבון במניין הימים לא רק את הימים בהם המשיבים היו משוחררים בערובה, אלא גם את הימים בהם שהו במעצר, קרי 33 ימים מיום 13.1.20 ועד 19.2.20, אזי במצטבר חלפו יותר מ- 450 יום, ועל כן, לשיטתו תנאי הערובה פקעו.

7. מנגד, טענה ב"כ המבקשת כי מניין ימי הערובה נמנה ממועד הטלת הערובה ולא ממועד המעצר, ומכיוון שהערובה הוטלה לראשונה ביום 19.2.20 ובהמשך הוארכה למשך 180 יום ו- 90 יום נוספים, אזי הערובה בתוקף עד ליום 14.5.21.

8. לבקשת ב"כ המשיבים, הופסק הדיון על מנת שתינתן החלטה בטענה זו, בטרם תיבחן החלופה שביקשו להציע, שכן - ככל שהטענה תתקבל, יתייתר הצורך בבחינת החלופה החדשה.

9. לצדדים ניתנה האפשרות להציג השלמת פסיקה ביחס לטענה שנטענה והמבקשת הגישה פסיקה.

דין

10. סעיפים 58 ו- 59 בחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה מעצרים) תשנ"ו 1996 (להלן - "חוק המעצרים" דנים בתקופות בהם ניתן להחזיק חשוד במעצר מבלי שהוגש נגדו כתב אישום ובתקופות בהם ניתן להורות על תנאי שחרור בערובה. סעיף 58 לחוק המעצרים קובע כדלקמן:

58. (א) הערובה ותנאי השחרור בערובה יתבטלו אם לא יוגש כתב אישום נגד החשוד תוך 180 ימים; ואולם בית המשפט רשאי, בתוך תקופת הערובה, להאריך אותה ואת תנאיה, לתקופה נוספת שלא תעלה על 180 ימים, אם הוגשה בקשה באישור תובע.
- (ב) בית המשפט רשאי להורות על הארכה נוספת של הערובה ותנאיה לתקופה שלא תעלה על 90 ימים, אם הוגשה בקשה לכך באישור היועץ המשפטי לממשלה.

סעיף 59 לחוק המעצרים קובע כדלקמן:

59. חשוד הנתון במעצר ולא הוגש נגדו כתב אישום תוך 75 ימים לאחר מעצרו, ישוחרר מן המעצר, בערובה או ללא ערובה.

13. בסעיף 58(א) לחוק המעצרים נקבע, כאמור, כי הערובה ותנאי השחרור בערובה יתבטלו אם לא יוגש כתב אישום **נגד החשוד תוך 180 ימים**.

בסעיף הנ"ל אמנם לא צויין ממתי יש למנות את 180 הימים הללו, אך על פניו, מלשונו של הסעיף עולה כי 180 הימים מתחילים להימנות מהיום בו הוטלה הערובה, ולא מהיום בו נעצר החשוד ועוד בטרם שוחרר בערובה.

14. בית המשפט העליון במספר החלטות קבע במפורש כי 180 הימים שנקבעו בסעיף 58 לחוק המעצרים נספרים מיום הטלת הערובה ותנאי השחרור.

ראו למשל בש"פ 2066/13 **אברהם ישראל נ' מדינת ישראל** (25.4.13):

"סעיף 58(א) קובע כי מקום בו בסופה של חקירה לא הוגש כתב אישום נגד חשוד, הערובה ותנאי השחרור בערובה יפקעו תוך **180 יום מהיום בו הוטלו**" (ההדגשות לא במקור - נ.ח.).

ראו גם בש"פ 6940/14 **ואאיל אלמדיג נ' מדינת ישראל** (2.11.14):

"סעיף 58 לחוק עניינו בתקופות של ערובות ותנאי שחרור ממעצר שהושתו על חשוד שטרם הוגש נגדו כתב אישום בהתאם לסעיף זה, ערובה ותנאי שחרור בערובה **יפקעו בתוך 180 יום מיום הטלתם**..." (ההדגשות לא במקור - נ.ח.).

15. אילו רצה המחוקק להגביל את תקופת הערובה ל- 180 יום "בניכוי" ימי המעצר, היה מצוין זאת במפורש, אלא שהמחוקק הפריד בין תקופת המעצר אותה הגביל ל- 75 יום, לבין תקופת הערובה שמוטלת ברגע השחרור ממעצר, אותה הגביל למשך 180 יום, עם אפשרות להארכות נוספות כמפורט לעיל.

טענתו של ב"כ המשיבים כי יש "לנכות" את ימי המעצר מתקופת תוקף הערובה, אין לה אחיזה בלשון החוק, ואף לא בפסיקת בתי המשפט.

16. נוכח האמור לעיל, הרי שהמסקנה היא כי תנאי השחרור עודם בתוקף, עד ליום 14.5.21, או עד שיקבע אחרת על ידי ערכאת הערר.

17. העובדה כי המשיבים היו עצורים משך 33 ימים בטרם שוחררו בתנאים, הינה שיקול אשר בית המשפט

יקח בחשבון, בין יתר שיקולים, בעת עריכות האיזונים הראויים בין הגבלת החירות והחופש האישי של המשיבים לבין הצורך באכיפת החוק ובקיום הליכים תקינים.

18. כאמור, ביום 10.2.21 התקיים בפני דיון במעמד הצדדים, כל צד טען את טיעוניו, המשיבים חזרו והדגישו את הפגיעה בזכויותיהם לרבות בשל התמשכות החקירה והזמן הרב בו שוהים בתנאים המגבילים ובפרט הזמן הרב אשר נאסר עליהם לעסוק בתחום נשוא החקירה.

19. בהחלטתי ביום 21.2.21, לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים מצאתי, כאמור, להאריך תוקפם של התנאים המגבילים, זאת אף בהינתן כי בטרם שחרור המשיבים בתנאים המגבילים הם היו עצורים משך 33 יום, תוך שקבעתי מתווה שיאפשר למשיבים בתנאים שנקבעו, להמשיך לעסוק בתחום נשוא החקירה.

20. הדיון עתה אינו בבקשה לעיון חוזר על החלטה זו, ומותב זה בוודאי אינו יושב כערכאת ערר על החלטתו הקודמת, לשם כך הגישו המשיבים ערר לבית המשפט המחוזי.

21. משכך, נותר עתה לדון בבקשת המשיבים להציג חלופה שתאפשר להם להמשיך לעסוק בתחום נשוא החקירה, והתאמתה של החלופה למתווה אותו קבעתי בהחלטתי 12.8.20 ביחס למשיבה וביום 21.2.21 ביחס לשני המשיבים.

קרי: מקום עבודה אשר בעליו מודע לחשדות המיוחסים למשיבים, מעסיק אשר יסכים להעסיקם אצלו כשכירים, יסכים לחתום על ערבות צד ג' גבוהה, יסכים לפקח על כל פעולותיהם הפיננסיות בהיותם מועסקים אצלו ולדווח על כל הכנסה שמפיקים המשיבים במקום עסקו, ויפקח כי המשיבים לא יתנו שירות למי מהמעורבים בפרשה או מי מטעמם.

כפי שציינתי בהחלטות קודמות, ככל תימצא חלופה שתתאים למתווה המפורט, לא יהיה בכך כדי להתיר את אשר אסר המפקח על תחום מתן האשראי, וככל שהגורם המפקח מצא, או ימצא בעתיד לאסור על המשיבים או מי מהם לעסוק בתחום מתן אשראי באופן כזה או אחר, לרבות כשכירים, אין בהחלטה זו כדי להתיר את העיסוק ככל שנאסר או יאסר.

העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ט ניסן תשפ"א, 11 אפריל 2021, בהעדר הצדדים.

